

Breu història del Club de Futbol Cubelles (1967-2017)

Lolo Garcia - Joan Vidal
Grup d'Estudis Cubellencs *Amics del Castell*

“El futbol no és qüestió de vida o mort, és quelcom molt més important”. Més enllà de la literalitat de la frase del mític entrenador del Liverpool, Bill Shankly; el cert és que l'anomenat esport rei sempre ha estat un canal d'unió, integració social i catalitzador de tota mena de passions i valors. Tal com succeí a la nostra vila ara fa cinquanta anys, quan el naixement d'una de les seves entitats més volgudes i reeixides del municipi aplegà cubellencs de diferents orígens i condició sota l'aixopluc d'un mateix escut. A causa de raons d'espai, el present treball se centra de forma gairebé exclusiva en el primer equip, deixant el futbol base per a una posterior publicació, a ser possible dins del mateix cinquantenari del club.

El Club de Futbol Cubelles, doncs, celebra aquest any les seves noces de platí, un moment òptim per repassar la seva trajectòria durant mig segle. Per entendre com es va arribar a fundar el club hem de situar-nos en el context de l'època, quan l'any 1967 una colla d'entusiastes d'aquest esport, joves en la seva majoria, impulsaren la creació del club en una població que llavors no arribava als 1.300 habitants.

Fins aleshores, a Cubelles hi havia hagut equips de futbol de forma esporàdica. Als anys trenta, sota l'aixopluc del Centre Català, entitat política vinculada a L'Aliança, un equip que tenia el camp de joc a la zona del Molí de Baix participà en un campionat comarcal. Als anys quaranta i cinquanta, de manera puntual es formava algun conjunt per disputar partits amb equips del voltant, sobretot de Vilanova. Això es va incrementar en certa manera a partir de 1959, quan en la Festa Major d'aquell any s'inaugurà el camp de cal Víctor, que venia a substituir el més modest que hi havia a les Eres del Coca, però a mitjan 1962 el terreny de joc desaparegué quan es començà a urbanitzar aquella zona de l'Eixample. L'estiu de 1964 s'inaugurà el camp de l'Hort del Rector, que no reunia, ni de bon tros, les mides reglamentàries. L'equip infantil que estrenà el camp continuà buscant-se la vida, com vulgarment es diu, per disputar molt de tant en tant algun partidet amistós contra equips dels col·legis vilanovins dels escolapis o dels franciscans, a part del clàssic matx de Festa Major contra els estiuejants. A principi de 1967, un d'aquests nois, Domingo Zavala –ara ja en edat adolescent–, s'assabentà que des de Cunit s'estava organitzant un torneig de futbol amb equips del Baix Penedès i que Cubelles, en cas de tenir equip, tenia possibilitats de participar-hi.

Una de les condicions ineludibles per

Categories en què ha militat el CF Cubelles	
Període	Categoria
1967.....	Torneig no federat
1967-1969	Amateur
1969-1976	2ª Regional
1976-1978	3ª Regional
1978-1981	2ª Regional
1981-1983	3ª Regional
1983-1986	Inactiu
1986-1988	Amateur
1988-1999	3ª Regional
1999-2003	2ª Regional
2003-2005	1ª Territorial
2005-2010	2ª Territorial
2010-2011	1ª Territorial
2011-2014	2ª Catalana
2014-2017	3ª Catalana

prendre part en aquell campionat era la de disposar de camp propi, i Cubelles no en tenia. Un altre obstacle radicava en el fet que no hi havia límit d'edat en els jugadors i, per tant, aquella colla de nois la mitjana d'edat dels quals era de quinze o setze anys, es trobava en inferioritat de condicions davant dels adversaris. Per tot plegat –manca de camp i edat lliure en els participants– els joves cubellencs van contactar amb alguns *veterans* del poble i també amb gent afeccionada al futbol per intentar resoldre el problema que es plantejava i, d'aquesta manera, poder prendre part en l'esmentat torneig. El mes de febrer es va convocar una àmplia reunió a la sala de la Societat L'Aliança amb resultats plenament esperançadors i positius: es va concloure que a Cubelles calia fundar un club de futbol, donat que hi havia molta gent afeccionada a aquest esport i joves disposats a practicar-lo, i van sorgir uns quants jugadors ma-

jors de 18 anys –en concret set–, per “reforçar” l'equip juvenil que pretenia prendre part en el torneig que s'estava preparant a Cunit.

Després d'aquest primer contacte, es va formalitzar la inscripció a aquell campionat amb un llistat de 18 jugadors. El més jove era Enric Antó, amb només 13 anys, seguit de cinc jugadors que en tenien quinze, mentre que el més veterà era Arturo Piñol Ill, de 30 anys, seguit de Salvador Fonoll, amb 30 anys acabats de fer, i de Joan Imbernon, que a l'agost també arribava a la trentena (Pere Gelabert era uns mesos més gran que Arturo Piñol però tot i disputar dos partits no estava inscrit i, per tant, queda al marge). La incorporació de jugadors més grans va privar a alguns habituals de l'equip juvenil a quedar fora del llistat, com va ser el cas d'Antonio Amat, Miquel Romagosa, Jaume Pedro i Emili Fuster.

Mentrestant, en espera que comencés aquell campionat batejat amb el nom de I Torneig Mediterrani, a principi de març es va celebrar una nova reunió a L'Aliança on quedà constituït de manera extraoficial el Club de Futbol Cubelles. S'efectuà la primera inscripció de socis, es va triar el primer president, càrrec que va recaure en la persona del conegut fuster i gran afeccionat al futbol Alfons Pedro Aviñó, i es formà una junta directiva que seria l'encarregada de redactar els estatuts per tal de legalitzar el club de forma oficial i inscriure'l a la Federació Catalana de Futbol. És clar que seguia existint el principal problema, el de trobar un terreny de joc adequat, així que es van fer gestions davant l'alcalde, Josep Maria Batet, el qual va cedir una parcel·la situada a la riba dret del Foix –a la denominada zona de les Pallisses– de la qual n'era copropietari. Aquest camp no quedà enllestit fins al 23 d'abril i mentrestant els jugadors

cubellencs es preparaven a l'esplanada on a començament d'aquell any s'havia instal·lat un circ amb motiu del rodatge de la pel·lícula *El aprendiz de clown*, protagonitzada per Charlie Rivel i Quique San Francisco, al sector del Molí de Baix, entre el carrer de l'Estació i l'avinguda de la Riera, a tocar de la masia de na Maria Toneta.

El I Torneig Mediterrani

Pendent, doncs, d'enllestir el camp nou, el Cubelles es disposà a participar en aquell campionat en què era l'únic representant de la comarca del Garraf. Els altres set equips eren del Baix Penedès: Cunit, Segur de Calafell, Calafell, La Bisbal del Penedès, Santa Oliva, Banyeres i Sant Jaume dels Domenys. Amb Lluís Pineda d'entrenador, els divuit jugadors inscrits van ser aquests:

Porters: Salvador Fonoll i Aurelio Blasco.

Defenses: Lluís Pérez, Joan Morgades, Joan Imbernon, Enric Antó, Domingo Zavala i Arturo Piñol.

Mitjos: Josep Maria Bau, Pere Urgellès, Joan Amorós i Antonio Gómez Marianito.

Davanters: Josep Albet Xic, Salvador Casas, Joan Vidal, Felipe Villa, Jordi Rovirosa i Isidre Gómez.

Val a dir que, malgrat no estar inscrits, Pere Gelabert actuà en els dos primers partits i Àngel Fernández, en el segon, però com que no estaven en la llista inicial de 18 jugadors això provocà que l'organització no els permetessin disputar més partits.

En la primera jornada, el 12 de març, el Cubelles havia de rebre el Sant Jaume dels Domenys però com que encara no disposava de terreny de joc el partit fou ajornat. El 19 de març de 1967, que a més de ser la diada de Sant Josep aquell any coincidí amb el Diumenge de Rams, el CF Cubelles debutà al camp del Sanatori de Sant Joan de Déu de Calafell on fou derrotat per un mínim 4-3 pel Calafell, que tingué a favor seu un àrbitre i un linier molt parcials. Pere Gelabert fou l'autor del primer gol de la història del conjunt cubellenc. Salvador Casas i Joan Amorós anotaren els dos restants gols. L'equip formà amb aquest onze: Fonoll; Antó, Imbernon, Morgades; Lluís, Bau; Felipe, Casas, Gelabert, Amorós i Urgellès.

Quinze dies més tard, el 2 d'abril, el Cubelles es desplaçà al camp del Segur de Calafell, on s'imposà per un contundent 1-5. Pere Gelabert anotà tres gols i Casas i Bau un cadascun.

Els dos primers partits del Cubelles en el bloc on Joan Vidal anotava les dades.

Equip que el 23 d'abril de 1967 estrenà el camp de la Pallissa. Drets: Lluís Pineda (entrenador), Aurelio, Lluís, Morgades, Tato, Bau, Casas, Fonoll i Gelabert. Ajupits: Felipe, Xic, Marianito, Amorós i Urgellès.

Una imatge del partit Cubelles- La Bisbal corresponent al Trofeu Mediterrani (11 de juny de 1967).

(14

I encara li fou anul·lat un gol a Vidal. L'alineació va ser aquesta: Fonoll; Arturo, Imbernon, Antó; Àngel, Lluís; Albet, Casas, Gelabert, Bau i Vidal. Tot i la gran victòria, al Cubelles se'l privà dels dos punts per alineació indeguda dels dos jugadors abans referits.

El 9 d'abril el Cubelles jugà com a local al camp del Cunit, ja que el seu encara no estava enllestit. I en aquesta ocasió va patir una severa derrota (2-5) en un partit que fou arbitrat per Pere Gelabert i en què Amorós i Casas marcaren els gols d'un conjunt cubellenc que estava integrat per: Fonoll; Zavala, Imbernon, Antó; Lluís, Bau; Albet, Casas, Morgades, Amorós i Vidal. A pocs minuts del final Fonoll es lesionà i fou substituït per Marianito (l'únic canvi que es permetia llavors era el del porter).

Una setmana després, el 16 d'abril, el Cubelles tornà a Cunit, en aquesta ocasió per enfrontar-se a l'equip local en partit de la màxima rivalitat i de nou fou golejat (5-1). Urgellès marcà el solitari gol cubellenc, el porter Aurelio es lesionà a la segona part i fou substituït per Marianito mentre que Josep Xic Albet fou agredit de mane-

ra impune per un jugador del Cunit. L'alineació que presentà Pineda va ser: Aurelio; Zavala, Morgades, Antó; Lluís, Bau; Rovirosa, Albet, Isidre, Casas i Urgellès.

I el 23 d'abril, diada de Sant Jordi, per fi es pogué estrenar el nou terreny de joc a la zona de les Pallisses i, a més, amb una gran golejada (6-0) contra el Banyeres. A Josep Xic Albet li va

Quatre integrants del Cubelles que disputà el I Trofeu Mediterrani: Joan Morgades, Joan Imbernon, Josep Maria Bau i Salvador Fonoll.

correspondre l'honor de marcar el primer gol del camp nou. El mateix Xic anotà el segon mentre que Lluís va fer el tercer abans del descans. A la segona part, Urgellès, Amorós i Casas arrodoniren la xifra. La formació que estrenà el camp va ser aquesta: Aurelio; Lluís, Morgades, Antó; Casas, Bau; Albet, Felipe, Marianito, Amorós i Urgellès. Com a anècdota, cal dir que els jugadors cubellencs es canviaven al local del sindicat agrícola, al passeig de Bardají, i es traslladaven al camp en la furgoneta del Salvador Fonoll. I és que els vestidors del flamant terreny de joc no es van construir fins passat l'estiu. Els jugadors, després del partit, es tornaven a canviar al sindicat i es duxtaven a llurs cases, tot i que algun jugador ja anava pel seu compte de casa seva directe al camp amb la indumentària de futbolista.

El següent partit es disputà el 4 de maig, aquesta vegada al camp del Sant Jaume dels Domenys, on el Cubelles caigué de manera contundent (4-0). L'alineació fou aquesta: Aurelio; Lluís, Morgades, Antó; Felipe, Bau; Roviro, Marianito, Imbernon, Amorós i Urgellès.

Quatre dies més tard, el 7 de maig, Dijous d'Ascensió, que llavors era festiu, el Cubelles va rebre la visita del Calafell en el que significava el començament de la segona volta del torneig. El conjunt local s'imposà per 3-1 (2-0 a la mitja part) amb gols de Felipe, Imbernon i Amorós. Arbitrà el cubellenc Antonio Mateo i Pineda arrencà el següent equip: Fonoll; Lluís, Morgades, Antó; Marianito, Imbernon; Albet, Vidal, Felipe, Amorós i Urgellès.

El 14 de maig el Cubelles tornà a jugar a camp propi, en aquesta ocasió per rebre el Segur de Calafell. No hi hagué gols (0-0), arbitrà Antonio López, que a la segona part expulsà un jugador foraster, i l'alineació cubellenc estigué formada per: Fonoll; Lluís, Imbernon, Antó; Morgades, Marianito, Felipe, Casas, Amorós, Bau i Urgellès.

El 21 de maig el Cubelles es desplaçà al camp del Santa Oliva, on només va poder presentar deu jugadors. El porter Salvador Fonoll no actuà ja que el dia abans havia nascut la seva filla Montse i fou substituït de manera

Els presidents

Alfons Pedro Aviñó (1967-1974)

Manuel Martínez Soler (1968-1974)

Pere Gelabert Nadal (1974-1976)

Lluís Pineda Gavalda (1976-1979)

Francesc Andreu Falseto (1979-1981)

Ildefonso Morínigo Sánchez (1981-1983)

Francisco Torres García (1983-1985)

Francisco Parra Panduro (1985-1993)

Cipriano García Moreno (1993-1997)

José Angel Llerena Risco (1997-2014)

Antonio López Herrero (2014-...)

improvisada per Domingo Zavala, ja que l'altre porter, Aurelio, també era baixa. Tot i això, el conjunt cubellenc s'endugué el triomf per 1-2 (empat a un al descans), amb gols de Bau i Casas i amb aquesta formació: Zavala; Lluís, Morgades, Imbernon; Marianito, Bau; Felipe, Vidal, Casas i Amorós. (només 10 jugadors). El més destacat d'aquell partit, tanmateix, va ser el ball de bastons que es produí després que l'àrbitre, a poc del final, expulsés Marianito i un jugador del Santa Oliva per agressió mútua. En sortir del camp, ambdós jugadors continuaren barallant-se i quan alguns jugadors del Cubelles intentaven separar-los, un grup d'espectadors els va agredir. A partir d'aquí s'encetà una cruenta batalla campal ja que els nombrosos cubellencs que acompanyaven l'equip s'enfrontaren als agressius aficionats locals que, segons digueren després alguns pacífics espectadors de Santa Oliva, estaven temporalment de pas en aquella població.

La setmana següent hi havia un altre dijous festiu (Corpus) i aquell 25 de maig el Cubelles visità el terreny de La Bisbal on va rebre la derrota més contundent de tot el torneig: 5-0. I això que el conjunt cubellenc dominà bona part del partit però el porter local va impedir que marqués un sol gol. Aquesta va ser l'alineació: Fonoll; Lluís, Imbernon, Amorós; Arturo,

Bau; Felipe, Vidal, Casas, Isidre i Urgellès.

El 28 de maig el Cunit va visitar el camp del Cubelles i aquesta vegada el partit de màxima rivalitat es decantà a favor dels locals per 3-1 (2-0 al descans). Casas i Bau, aquest per partida doble –un de penalty– marcaren els gols cubellencs. L'àrbitre, Antonio López, va rebre empentes i insults dels jugadors cunitencs quan assenyalà el penal a favor del Cubelles, i això que a poc del final va expulsà el propi Bau. L'equip estigué integrat per: Fonoll; Lluís, Morgades, Imbernon; Marianito, Bau; Felipe, Vidal, Casas, Amorós i Urgellès.

El 4 de juny el Cubelles aconseguí un empat a un en la seva visita a Banyeres. Marianito, de cap, marcà el gol visitant, que actuà amb: Fonoll; Lluís, Morgades, Antó; Vidal, Bau; Felipe, Marianito, Zavala, Roviro i Urgellès.

Els dos últims partits el Cubelles els disputà a camp propi. L'11 de juny fou clarament derrotat per la Bisbal (0-3), equip que es proclamà campió del torneig. El partit va ser arbitrat de nou per Antonio López i la formació local fou aquesta: Fonoll; Lluís, Morgades, Antó; Vidal, Imbernon; Felipe, Marianito, Bau, Amorós i Urgellès.

En el partit que tancava el torneig, el 18 de juny, el Cubelles s'imposà per 3-0 al Sant Jaume dels Domenys en un matx arbitrat aquesta vegada per Pere Gelabert. Bau, Marianito i un defensa del Sant Jaume en pròpia porta marcaren els gols. L'equip cubellenc estava format per: Fonoll; Zavala, Morgades, Amorós; Antó, Imbernon; Felipe, Vidal, Marianito, Bau, i Urgellès.

El Cubelles va quedar classificat a la zona mitja de la taula –ignorem el lloc exacte–, Casas va ser el màxim goleador de l'equip amb 6 gols, seguit de Bau, amb 5, i Amorós, amb 4.

El club entra a la Federació Catalana de Futbol

Finalitzat el Torneig Mediterrani, els directius centraren els seus esforços en inscriure el club a la Federació Catalana, cosa que s'aconseguí durant aquell estiu de 1967. Una directiva que esta-

CUBELLAS

Población turística en vías de desarrollo, ha despertado de su letargo deportivo

Su equipo de fútbol de reciente creación dispuesto a destacar en el próximo Campeonato. Estreno de un magnífico campo. Su Ilustre Alcalde ha hecho posible en gran parte este resurgir

El equipo de fútbol de reciente creación, dispuesto a destacar en el próximo Campeonato. Estreno de un magnífico campo. Su Ilustre Alcalde ha hecho posible en gran parte este resurgir

REMO

Los Campeonatos de Europa de "Kayak" y "Piragua" tendrán en la localidad cubellense su sede principal

El Ayuntamiento de Cubellas ha sido seleccionado para albergar los Campeonatos de Europa de "Kayak" y "Piragua" que tendrán lugar en la localidad cubellense el próximo verano.

ATLETISMO

ANA MARIA MOLINA

del G.E.E.G., obtiene un nuevo record de Cataluña de 80 metros vallas, 12'7"

La atleta cubellense Ana Maria Molina ha conseguido un nuevo record de Cataluña en la prueba de 80 metros vallas, con un tiempo de 12 minutos y 7 segundos.

CICLOS

Pascual

El equipo de ciclismo "Pascual" ha conseguido un nuevo record de Cataluña en la prueba de 100 kilómetros en ruta.

El equipo de ciclismo "Pascual" ha conseguido un nuevo record de Cataluña en la prueba de 100 kilómetros en ruta, con un tiempo de 1 hora y 15 minutos.

- FUTBOL -

Ayer en el Estadio "Atletico" de Llobes

SPORTING, 1 - R. MADRID, 1

Bandera Roja de Solia, 2-Valencia, 0

El equipo de fútbol "Sporting" ha empatado con el Real Madrid en el Estadio "Atletico" de Llobes. El equipo de fútbol "Bandera Roja de Solia" ha ganado a Valencia por 2-0.

TALLER DE CARPINTERIA MECANICA

Alfonso Pedro

PLAZA BALMES, 4 - Teléfono 56 - CUBELLAS

Hostal del Foix

"SNACH" BAR - RESTAURANTE

ESTACION HERRERO - VILLAVIEJA CON VENTANILLO - CUBELLAS

MANUFACTURAS AVIÑO

GUANTES ARTICULOS DE PIEL

CORR. No 5 - TEL. 2 - CUBELLAS

NATACION

Los nadadores cubellenses, en la piscina de Llobes

Los nadadores cubellenses han participado en una competición en la piscina de Llobes.

LUCHA LIBRE

MILO MILLAN-TUDELA

GRANDES VENCEDORES ANOCH EN EL IRIS

Los luchadores cubellenses han ganado en la competición de Lucha Libre en el IRIS.

El club va pagar una página de publicitat a El Mundo Deportivo poc després de federar-se.

va integrada per Alfons Pedro Aviño, president; Salvador Fonoll Carbonell, vicepresident; Joan Fernández Gutiérrez, secretari; Joan Alba Estalella, tresorer, i Josep Pons Ventura, Joan Liarte Castellví, Domènec Casas Casas, Josep Gironès Rabasó, Enric Antó Nivera, Pere Gelabert Nadal, Joan Imbernon Gibert i David Albet Mestres, vocals. L'equip va quedar enquadrat en la categoria d'afeccionats, dintre d'un grup on predominaven clubs del Garraf i Alt Penedès: Sitges, At. Vilanova, At. Vilafranca, Masquefa, Martinenc, Piera, Torre Baró, Sant Pere Molanta, Cervelló i Cubelles.

L'entrenador de l'equip passà a ser Manuel Luz Calvo, més conegut com a Campos, i que al mateix temps era el delegat federatiu. Campos venia de

dirigir el juvenil dels Escolapis i era, a més, professor d'Educació Física al mateix centre escolar i responsable de

les seves seccions esportives. Alguns dels impulsors del CF Cubelles el coneixien de la seva tasca als Escolapis i per haver entrenat el Cunit, equip al que havia fet campió de lliga. "Un dia, sense previ avís i enmig de les classes, es presentaren al col·legi el pare del Salvador Casas, a qui jo havia tingut d'alumne, i en Josep Pons i Ventura, perquè volien que jo entrenés el Cubelles. Com que no era el moment ni el lloc, vam quedar uns dies després a l'Hostal del Foix i allà em vaig comprometre per portar l'equip", recorda Manuel Campos, qui comptaria amb l'estreta col·laboració d'en Pere Gelabert, com a delegat; Antonio Mateo, com a responsable de material, i Joan Imbernon.

La primera plantilla estava integrada per Luis Colón i Guinovart com a porters, els defenses Guindal, Antonio Jiménez, Escofet i Àngel, els mitjos Tello, Navarro i Arans, i els davanter López, Gómez, Casas, Ràfols, Bau i Sillero.

La majoria d'aquests jugadors residien a Vilanova i la Geltrú, provenien d'equips juvenils de la capital del Garraf i havien estat captats pel mateix Campos. Navarro (conegut per Nando), Gómez i Ricard Ràfols venien dels Escolapis, Guinovart, del juvenil del Vilanova, Colón, del juvenil del Saragossa, i Escofet, aquest ja més veterà, jugava en el Joventut vilanoví. Els calafellencs Arans i Tello procedien ambdós d'El Vendrell, i de Sillero no tenim referències. En el decurs de la temporada s'incorporà el defensa Juan Ruiz, procedent també del juve-

Partit de Festa Major de 1967. L'alcalde Josep Maria Batet fa la sacada d'honor acompanyat del president, Alfons Pedro, i del capità, Pere Gelabert.

Charlie Rivel fent la sacada d'honor acompanyat del president, Alfons Pedro, del capità, Escofet, i dels directius Josep Pons, Domingo Casas i Salvador Fonoll. Finals dels 60.

nil dels Escolapis. D'aquesta manera, la representació cubellenca quedà circumscrita a Salvador Casas, que uns anys abans havia militat en el juvenil del Barça, Josep Maria Bau, Antonio Jiménez, Àngel Fernández i Antonio López. Aquest havia jugat en el Llefià i no feia gaire que havia passat a residir a Cubelles, on arrelà totalment. López començà jugant d'extrem i després passà a davanter centre, convertint-se en un dels jugadors més destacats que ha tingut el club. Per tant, la majoria de jugadors que havien participat en el I Torneig Mediterrani encara no tenien edat per integrar-se a l'amateur. Alguns d'ells es van incorporar al juvenil dels Escolapis i altres van seguir jugant partits de forma intermitent quan l'ocasió es presentava. Per altra banda, Fonoll, Imbernon i Gelabert no pogueren formar part del nou projecte ja que la llei esportiva de l'època impedia la participació en campionats regionals als majors de 28 anys.

El nou equip del CF Cubelles va efectuar la seva presentació en el partit de Festa Major disputat contra la UE Salomó. L'encontre, saldat amb victòria local per 6-3, serví per homenatjar els esmentats Fonoll, Imbernon i Gelabert, al mateix temps que l'alcalde, Josep Maria Batet, rebia de part del president Alfons Aviñó un pergamí en senyal d'agraïment per la cessió del terreny de joc.

En el seu debut en la categoria amateur, es pot afirmar que el Cubelles es passejà, obtenint victòries que sovint anaven acompanyades de golejades i proclamant-se campió. L'equip titular

estava format per Guinovart o Colón: Antonio, Guindal o Ruiz, Escofet; Nando, Tello; López, Gómez, Arans, Casas i Bau.

Com a curiositat, el dissabte abans del debut com a local, diversos membres de la directiva i el mateix Campos van estar treballant de valent per poder tancar el camp amb canyes i cobrar

Charlie Rivel, a la minitribuna del camp de la Pallissa. L'acompanyen un familiar i els directius Josep Pons, Domingo Casas i Alfons Pedro (president).

així entrades. Després d'una dura jornada de feina, tothom va marxar a descansar a casa tot pensant ja en el partit de lliga i somiant amb una vic-

Equip del Cubelles a la temporada 1967-68. A dalt a la dreta hi surt el primer president, Alfons Pedro, i al centre, l'entrenador Manuel Campos.

tòria. "A primera hora del matí, però, em va trucar en Salvador Fonoll per dir-me que el vent ho havia tirat tot a terra i que havíem d'anar corrents al camp per tornar-ho a aixecar. Sort que en Josep Pons em va convidar a dinar a l'hostal i ja em vaig poder quedar tot el dia a Cubelles", rememora l'entrenador de l'equip.

En la següent campanya, 1968-69, Campos disposà d'alguns reforços, els més destacats els interiors Suñé i Casals i l'extrem esquerre Pepito García —un altre jugador procedent del juvenil dels Escolapis—, i el Cubelles tornà a proclamar-se campió. En aquesta ocasió, tanmateix, donà el pas d'ascendir a la Segona Regional.

Cal assenyalar que el 3 de setembre de 1968 es va renovar la junta directiva. Manuel Martínez Soler, conegut popularment per Manolo de les Salines, passà a ser el president. Els altres membres eren Salvador Fonoll (vicepresident primer), Alfons Pedro (vicepresident segon), Joan Alba Estalella (tresorer), Joan Liarte (comptador), Joan Imbernon (secretari), Josep Pons (vicesecretari) i els vocals Domingo Casas, Jordi Escardó Rossell, Josep Gironès, Juan Antonio Mateo Gómez, Ricard Gómez Arnuat, Alonso Gómez Zamora, David Albet Mestres i Joan Alba Montaner.

En el seu debut a Segona Regional, en l'edició 1969-70, l'equip dirigit per Campos protagonitzà una de les campanyes més brillants del seu històric. Enquadrat en un grup de les comarques tarragonines, des del Baix Penedès a les Terres de l'Ebre, i fins i tot amb alguns equips de la zona de Lleida (Artesa de Segre, Torrefarrera i

Plantilla del CF Cubelles en la seva primera temporada a Segona Regional (1969-70). Hi manca Josep Maria Bau, absent el dia de la foto.

Partit de la Festa Major de 1969 contra l'amateur de l'Espanyol. Anna Rosa Gelabert fa la sacada d'honor.

dir a la guàrdia civil si no es garantia la nostra seguretat que no disputaríem el partit i ho denunciàvem a la Federació. Al final vam poder jugar, però allò va ser una autèntica "encercona", amb insults i agressions tant als jugadors com als acompanyants. Una autèntica selva, vaja".

Encara avui molts recorden amb admiració l'excel·lent paper i joc que desplegava l'equip sota la direcció

d'en Campos. Al camp de la Pallissa no hi havia llum artificial de manera que l'equip s'havia d'entrenar a una esplanada situada a l'actual plaça del Mar, just a tocar de l'estàtua d'en Charlie Rivel. Per poder treballar en les millors condicions, el paper de l'Antonio Mateo fou imprescindible. "Jo acabava de tornar de la mili i aviat em vaig implicar amb el club, fins al 1975, més o menys. Jo vivia de solter en un pis als apartaments Yeye, situats al carrer del Dr. Fleming, aproximadament a l'alçada del carrer del General Prim, on ja s'acabaven els carrers. Els jugadors es canviaven a casa meua i baixaven a entrenar. Després, com que feia fred, el Campos els feia pujar de dos en dos perquè es dutxessin i es vestissin. Eren un desastre i em deixaven el pis fet un merder, sobretot perquè aleshores a les dutxes no hi havia cortines...", s'exclama, divertit, en Mateo.

A més de cedir casa seva com a vestidor, l'Antonio Mateo també s'encarregava de la roba dels partits. Quan acabaven els matxs, la recollia tota i la carregava a la

les Borges Blanques), el Cubelles es-tigué al capdamunt de la classificació durant bona part del torneig, encara que finalment va ser superat per l'Ulldecona, que es proclamà campió. El conjunt blau aconseguí resultats espectaculars, entre els quals hom recorda un 6-5 a casa contra el Cambrils. Antonio López, davanter centre del Cubelles, fou el màxim goleador de la categoria amb gols inversemblants producte de la seva gran especialitat, la rematada de cap, acompanyada d'una gran velocitat i valentia.

La pugna pel primer lloc originà una rivalitat entre l'Ulldecona i el Cubelles que va derivà en greus incidents quan el conjunt cubellenc es desplaçà a aquella població del Montsià. Pere Gelabert, aleshores membre de la junta i delegat de l'equip, ho recorda així: "En la jornada anterior a la visita a Ulldecona, aquest equip jugava al camp de l'At. Vilafranca i alguns jugadors del Cubelles van anar a donar suport a l'equip vilafranquí. Segurament es van excedir en aquest sentit, ja que quan l'autocar nostre, el diumenge següent, arribà a Ulldecona hi havia un ambient molt hostil, amb gent que ens esperava amb pals. Vam

Un equip de finals dels seixanta. Drets: López (amb vestit), Guinovart, Escofet, Ruiz, Serrano I, Navarro, Albacete, Colón i Raya (massatgista). Ajupits: Pepito, Gómez, Guindal, Casals, Bau i Amancio.

A finals de 1968 es disputà un partit entre juvenils i veterans de Cubelles. L'arbitrà Salvador Casas i la sacada d'honor l'efectuà Montse Pons, filla de Josep Pons i Ventura.

Un equip de l'estiu de 1967. Drets: Fonoll, Chamorro, Imbernon, Antonio, Ruiz, X, Navarro i Bau. Ajupits: López, Gómez, Casas, Gelabert, Urgellès i Pepito.

bici. “No sé com no em vaig matar més d'un cop. Tenia dos gibrells bastant grans a cada banda del manillar i, quan ho tenia tot carregat, li duia a la senyora Aniceta Coll, que era qui la netejava. Era una gran persona que, a més, tenia una gran

afició al futbol i no es perdia mai un partit”, afegeix en Mateo qui també posaria les seves habilitats professionals al servei del club: “Era una època en què tothom ajudava com podia. Nosaltres teníem mitja fusteria ficada a l'entitat, amb l'Alfons

Pedro, en Joan Imbernon i jo mateix. Primer vam fer una tanca de fusta i canyís a la banda de la carretera perquè no marxessin les pilotes i després vam posar una de ferro a tot el perímetre del camp perquè la gent es pogués recolzar veient el partit. També

19)

El Cubelles 1967-68 al camp del Vilanova (8 d'octubre de 1967). Drets: Gelabert, Campos, Guinovart, Escofet, Antonio Jiménez, Nando, Tello, Colón i Raya. Ajupits: López, Gómez, Arans, Casas, Guindal, Bau i Fonoll.

El color de la samarreta i l'escut

El CF Cubelles, des de la seva fundació, ha vestit samarreta blava i pantalon blau, mentre que les mitgetes inicialment eren blanques i a finals dels anys setanta passaren a ser blaves amb una tira blanca. El fet que dugui samarreta blava és fruit de la casualitat. L'any 1967, quan un grup de joves van impulsar la creació del club, es van plantejar quin seria el color a triar. Alguns pensaven recuperar l'històrica samarreta verda i carbassa que havia dut la Joventut Esportiva Cubelles o Club Esportiu Cubelles als anys trenta. Però la realitat els va fer descartar aquesta opció ja que imprimir samarretes amb aquests colors gens habituals tenia un cost alt. A Joan Amorós, que llavors estudiava el curs preuniversitari o Preu a Barcelona, se li va encarregar la gestió de comprar les samarretes. Va visitar unes quantes botigues i en una d'aquestes li van fer una bona oferta per un stock amb el color blau. El Joan ho va consultar amb els seus companys i tothom hi va estar d'acord. Les despeses les va pagar la directiva que s'acabava de formar. Al Joan molts dels seus companys també li van encarregar que comprés botes, en aquest cas pagant-les cadascú de la seva butxaca, és clar.

Durant la primera temporada del club, la segona samarreta era de ratlles blanques i vermelles mentre que poc després va passar a ser completament vermella.

Pel que fa a l'escut, no sabem qui el va dissenyar però es va fer una adaptació senzilla de l'escut municipal d'aquella època, amb les quatre barres i un castell al damunt, i es va encerclar amb les paraules Club de Fútbol Cubelles.

(20

recordo que vam fer un pou per treure l'aigua, un pou cec... Tot això ho tiràvem endavant els membres del club".

En acabar aquella temporada l'equip va viure un important trasbals. L'entrenador, Manuel Campos, va acceptar una oferta per entrenar el Calafell i, a sobre, s'emportà dos dels jugadors principals, el central Juan Ruiz i l'extrem esquerre Pepito García. Tot i que aleshores existia el dret a retenció per part dels clubs, Ruiz i Pepito van poder marxar perquè en aquella època la majoria de fitxatges del Cubelles els realitzava el propi Campos i introduïa una clàusula d'alta-baixa que es podia aplicar en qualsevol moment, com va ser el cas dels dos jugadors referits. Aquest fet provocà una enorme indignació al si de la junta del Cubelles, amb el president Manuel Martínez al capdavant, reflectida en una tensa reunió celebrada al local social del club, a l'Hostal del Foix, on Campos va haver de marxar de mala manera.

El fins aleshores entrenador, però, assegura que l'autèntic motiu de les seves disputes amb el màxim dirigent del club fou un altre: "Per a mi, la disciplina era fonamental i, per això, els divendres i dissabtes a la nit agafava el cotxe i recorria totes les discoteques

de la zona per veure si enganxava algun jugador de *farra*, des del Patio Andaluz fins a Calafell i El Vendrell. I en aquella època sovint em trobava el Bau, motiu pel qual no el feia jugar. Al president no li agradava que el deixés a la banqueta i em burxava perquè el posés. La veritat és que només ens vam enganxar una parell de vegades, però suficient perquè em cansés i decidís marxar després de rebre una molt bona oferta de Calafell". Pesés més un motiu o un altre, fou una llàstima que la seva magnífica tasca de tres anys acabés com el rosari de l'aurora. Cal dir, però, que als seus 83 anys, en Campos segueix plenament actiu i des de fa dotze anys torna a estar vinculat amb el club. Primer, retornà com a preparador físic i les darreres temporades exerceix de massatgista i fisioterapeuta del Cubelles.

Els anys setanta

Finalitzada l'etapa Campos, el club afrontà la temporada 1970-71 amb un altre entrenador vilanoví. Es tractava de Rafael Sánchez Prieto, conegut popularment per Falis i germà d'un home que al cap d'una anys seria

molt conegut a Cubelles per la seva implicació en la vida social i política del poble, Antonio Sánchez, el *profe*. Falis havia sigut jugador del Vilanova i del Sitges –actuava d'extrem esquerre–, era àrbitre de futbol a Primera Regional (havia fet de linier en partits de Segona Divisió) i a Vilanova també destacava per ser campió de billar. En aquella campanya, a més de Casas, Bau i López (Antonio Jiménez es retirà per una lesió) la representació cubellenca a l'equip s'incrementà amb la presència d'alguns joves que havien contribuït a fundar el club, Lluís Pérez, Joan Vidal i Ramon Alquézar, però la veritat és que el nou entrenador, que es distingia per ser un bon preparador físic, donava prioritat als jugadors vilanovins. Així, Lluís i Alquézar no trigaren a abandonar l'equip que en aquella edició continuà militant en un grup de les comarques de Tarragona i que es classificà en la zona mitja de la taula. Una de les notes destacades d'aquell campionat es donà amb la visita del Calafell al camp del Cubelles amb el consegüent retorn de Campos, aquesta vegada assegut a la banqueta contrària. El matx despertà una enorme expectació i es resolgué amb un mínim triomf local enmig d'un ambient tens en què el més lamentable fou la greu lesió de l'ex central cubellenc Juan Ruiz.

En la temporada 1971-72 el Cubelles passà a formar part d'un grup de la zona de Barcelona. Casas i Bau ja no estaven a l'equip i els jugadors locals quedaren en López, Vidal i el debutant Enric Antó *Tato*. Aquests dos últims deixaren l'equip en acabar la temporada i López fitxà pel Calafell de cara a la temporada 1973-74, en què per primer cop la representació de jugadors cubellencs fou nul·la. Durant aquesta època, l'equip s'anava classificant en la zona mitja de la taula, a excepció, precisament, de l'edició 1973-74 en què acabà en setzena posició, el cinquè per la cua. A destacar que en aquests anys l'equip comptava amb dos porters de gran categoria, Chamorro i Quico, ambdós de Vilanova.

Falis deixà la banqueta del Cubelles en finalitzar la temporada 1973-74 i

Partit de la Festa Major de 1971 davant del Calafell. Drets: Chamorro, Ruiz II, Ignacio, X, Navarro, Ruiz i Díaz. Ajupits: Marín, Serrano, López, Pepín i Vidal. Els directius Josep Pons i Pere Gelabert posen amb l'equip.

21)

Equip del Cubelles que s'enfrontà al de la Salle de Barcelona el dia que a la nostra població s'inaugurà el carrer de Joan de la Salle (juny de 1972). Drets: Emili, Santos, Navarro, Tato, X i Larios. Ajupits: Marín, Serrano, López, Villa i Vidal. Al costat, el soci suís Alfredo "Fundador", mecenes del club, amb la seva esposa.

Plantilla del CF Cubelles al començament de la temporada 1975-76.

El CF Cubelles en la primera temporada en què actuà al terreny de joc del Poliesportiu.

Els canoners del CF Cubelles

Antonio López 1967.

Al llarg dels seus cinquanta anys d'història, el CF Cubelles ha arreglerat a les seves files jugadors amb un especial idil·li amb el gol i que, encara avui en dia, són recordats pels afeccionats. Actualment no existeix una estadística oficial que faciliti conèixer el rànking dels màxims golejadors cubellencs, malgrat que la memòria col·lectiva sí que permet destacar-ne tres per sobre de tota la resta de tres períodes ben diferents.

Amb el permís d'en Pere Gelabert, a qui per qüestions d'edat no se li va permetre jugar amb el Cubelles federat, el primer nom que de seguida cal ressaltar de l'època més iniciàtica és el d'Antonio López Martos. Natural de Baeza (Jaén) però arrelat a la vila de ben jove, ràpidament es va fer un forat en el cor dels seguidors blaus mercès a la seva gran capacitat golejadora. Jugador valent, aguerrit i molt veloç, López es va fer un fart d'anotar gols durant els seus anys en actiu mercès, sobretot, a la seva habilitat innata en la rematada de cap, la seva gran especialitat. La seva facilitat per veure porta el va dur a ser el pitxitxi, no només de l'equip sinó de tota la categoria en l'edició 1969-70. Després de retirar-se, López seguí vinculat a l'entitat exercint d'entrenador del planter cubellenc. En total, el seu lligam amb el club s'ha allargat més de 40 anys.

A finals de la dècada dels 80 arribaria al primer equip qui és, a dia d'avui, possiblement el màxim golejador de la història el club: Dani Font. Cubellenc de segona residència, la seva família sempre va estar molt vinculada a l'entitat i, de fet, el seu pare, Alfred, ja va ser davanter i entrenador del Cubelles. Els seus germans, Òscar i Xavi, també vestrien l'elàstica blava. En Dani Font ascendiria a la primera plantilla després de formar tàndem golejador durant la seva etapa de formació amb Óscar Garcia, un altre davanter amb qui s'entendria a les mil meravelles però a qui una greu lesió l'obligaria a penjar les botes de forma prematura. Sempre ben col·locat i rapidíssim en l'execució dins de l'àrea, en Dani Font va anotar al llarg de la seva trajectòria –sempre amb la samarreta del Cubelles a excepció d'un parell de temporades– al voltant dels 200 gols en competicions oficials, a més de formar part de les plantilles que varen aconseguir l'ascens a Segona Regional l'any 1998-99 i a Primera Territorial, el 2002-03. El seu caràcter extravertit –va arribar a celebrar gols a dalt de l'antiga grada de formigó del Poliesportiu entremig del públic– i la seva passió pel futbol el van convertir, a més, en un referent al vestidor i un dels jugadors que més ha perdurat en la memòria dels afeccionats. I encara en actiu, el tercer canoner que ja deu estar a punt de situar-se al capdamunt de la classificació de golejadors de tota la història del Cubelles és el capità, Francesc Medina. Jugador tremendament corpulent, molt tècnic i amb un gran xut amb totes dues cames, en Medina rebutja cada any ofertes diverses per jugar en categories superiors. Reconegut com un dels millors futbolistes del campionat també pels entrenadors rivals, Francesc Medina acaba cada temporada com a màxim golejador de l'equip i, sovint, de la lliga. Gairebé tota la seva trajectòria esportiva ha transcorregut a Cubelles, on la seva família és un referent. De fet, Medina és nebot d'un dels millors futbolistes que ha donat mai la base cubellenca, Juan Carlos González Murillo, i també és nebot d'en Josep Serra i cosí, per tant, dels exjugadors i entrenadors del planter Rubén i Sergi Serra.

el seu lloc fou ocupat pel també vilanoví Isidre Nicolás *Titi* de cara a l'edició 1974-75. Abans d'acabar la primera volta, tanmateix, Isidre fou rellevat del càrrec i la direcció de l'equip li fou encomanada, curiosament, a Jesús Grau, membre de la directiva amb bona experiència futbolística. Tato i Vidal, que fou el màxim golejador de l'equip amb només 12 gols, havien retornat al conjunt blau juntament amb Antonio Gómez *Marianito*. Una curiositat d'aquella temporada es donà en el desplaçament del Cubelles al camp del Molins de Rei, el Diumenge de Rams. En l'últim alè del

partit, Vidal anotà el gol de la victòria cubellenca (1-2), amb la natural eufòria que produí aquest fet. En acabar el matx, el jugador li comunicà al president, Pere Gelabert, que el diumenge següent estaria absent en el partit de màxima rivalitat al camp del Ribes ja que viatjava aquella Setmana Santa a Sevilla en auto stop i no tornaria fins passat el dilluns de Pasqua. Gelabert, encara endut pel sentiment d'eufòria, li va dir que si agafava l'avió des de Sevilla per arribar a temps a disputar el partit, el club es faria càrrec de les despeses. Vidal li va agafar la paraula i, efectivament, el diumenge de Pasqua

saltà amb l'onze a l'esquena al camp del Ribes després d'haver tornat en avió. Però tot plegat no va servir de res. El Cubelles va perdre per 1-0 i el president va haver de donar la cara davant de la junta per justificar una despesa que era perfectament evitable.

La campanya 1975-76 s'inicià amb Antonio Ruiz Merino, ex jugador cubellenc, a la banqueta. López retornà al club després de dos anys al Calafell i com a jugadors locals l'acompanyaven Tato, Vidal, Marianito i Josep Serra. Aquest, certament, era cunitenc i procedia del juvenil del Cubelles, creat un parell de temporades abans, però

no trigà gaire a arrelar a la nostra vila. Tanmateix, Tato no jugà gaire per culpa del servei militar, Vidal causà baixa per malaltia abans d'acabar la primera volta i malgrat la presència de bons jugadors com el porter Chamorro, els centrals Paredes i Torrents, l'interior Joel i el davanter López, el Cubelles va perdre la categoria tancant així una ratxa de set temporades a la Segona Regional.

Van haver de passar dues temporades per tal que l'equip recuperés la categoria. Va ser en l'edició 1977-78, quan fou segon de grup a Tercera Regional amb la gran novetat de disputar els seus partits al nou terreny de joc del Poliesportiu, batejat poc després amb el nom de Josep Pons Ventura. Així, en la campanya 1978-79 tornava a estar a Segona Regional, Falis seia de nou a la banqueta i com a jugadors cubellencs hi havia el defensa Melendo i el davanter Alfred Font (aquest era cubellenc en segona residència). L'equip va fer una bona temporada acabant en cinquena posició. La següent campanya ja no fou tan bona i es classificà dotzè mentre que l'edició 1980-81 no pogué ser més desastrosa. Acabà cuer i només sumà cinc punts.

La manca de suports arran d'aquest nou descens derivà en la desaparició del club entre 1983 i 1986. Reaparegué en la categoria amateur en la campanya 1986-87 amb majoria de jugadors locals. Una temporada des-

Partit de Festa Major de 1975 entre el primer equip del Cubelles i el juvenil de l'Espanyol. Joan Vidal era el capità cubellenc.

Desè aniversari CF Cubelles.

prés, 1987-88, ascendí a Tercera Regional en quedar segon de grup, amb Demetrio Diego, primer, i Domingo Borrego seguidament, d'entrenadors, i la següent plantilla: Espejo i Félix, porters; Hernández, Fernández, Albes, Muñoz, Txiqui Calvo i Tomé, defenses; Intxausti, Seve, Torres, Sinfo, Pliego, Pérez i Caparrós, migcampistes, i Delgado, Pineda, Aranda i Juanma, davanter. El Cubelles aconseguí 116 gols i Jordi Delgado fou el màxim realitzador de l'equip amb 28 gols. En la següent campanya accedí a la banqueta un tècnic que dirigiria l'equip durant un grapat de temporades amb un indiscutible bagatge d'èxits: Cisco Morcillo.

De la llarga travessia de la Tercera Regional...

En Cisco Morcillo havia estat jugador del CF Cubelles i durant un temps

va compaginar la direcció del juvenil amb els terrenys de joc al primer equip. Amb tot, sempre li havia agradat més entrenar que no pas jugar, motiu pel qual no s'ho va pensar dues vegades quan va sortir l'oportunitat de cursar el títol d'entrenador. En aquesta primera promoció va coincidir amb un altre company de club i figura cabdal en la història del futbol cubellenc, especialment pel que fa a la formació: Josep Serra.

Cunitenc de naixement però fortament arrelat al municipi des de ben jove, la seva figura fou fonamental en la posada en marxa de tot el futbol base al municipi i, sobretot, en la seva consolidació. Per les seves mans passaren alguns dels millors jugadors que ha donat mai la vila des d'aleshores, i encara avui segueix entrenant i assessorant l'entitat en la seva política esportiva. Mercès a la seva tasca i el seu

Un dels jugadors més mítics del CF Cubelles, Francesc Caparrós, en plena acció davant del Roquetes (19 de març de 1994).

lideratge, el Cubelles pot presumir de gaudir actualment d'una de les bases més prestigioses del territori.

Mentre en Josep Serra posava els fonaments de l'escola de futbol, en Cisco Morcillo agafava el primer equip just en la temporada del seu ascens a la Tercera Regional. En aquell moment començaven a arribar del juvenil futbolistes de molta classe que anaren confegint el bloc de l'amateur durant pràcticament una dècada. "Mica en mica es van anar incorporant jugadors

com en Jordi Delgado, en Francesc Caparrós, l'Óscar García..., futbolistes que serien bàsics en la consolidació i creixement de l'equip", rememora Morcillo. Alguns d'aquests jugadors varen voler provar experiències a categories superiors però a la llarga sempre acabaven tornant a l'equip.

Just les temporades en què no hi hagué primer equip, el paper d'en Cisco Morcillo i d'altres afeccionats al futbol de la vila transcendí fins a aconseguir recuperar l'amateur. Com recorda el

mateix Morcillo, un grup d'amics que jugaven junts a futbol sala van engrescar-se i decidiren implicar-se a fons amb l'entitat. Animat per la resta, entre els quals s'hi comptaven també en Cipri García i en Lluís Pineda, entre d'altres, en Francisco Para Panduro arribà a la presidència del club.

L'entitat va recuperar la seva estabilitat i aviat l'equip començà a posicionar-se com un dels més destacats del grup Penedès-Garraf. Amb tot, per un motiu o un altre, l'amateur semblava maleït i sempre es quedava a les portes de l'anelat ascens a la Segona Territorial, en una època en què només pujava el campió i el pes dels equips de l'Alt Penedès era força gran a la delegació federativa.

Pel camí hi va haver un nou canvi de president que va exigir als membres de la plantilla i al mateix Cisco Morcillo a fer un nou exercici de responsabilitat i fidelitat als colors. Després de vuit anys, en Francisco Panduro va abandonar el càrrec i el relleu el va prendre en Cipri García, amb diversos jugadors com en Rafa Sánchez i en Jaime Intxausti *Titi* entrant a la junta.

25)

...a l'èxit esportiu

El salt de qualitat definitiu arribaria amb José Àngel Llerena a la presidència, tot rellevant el seu cunyat Cipri. El seu ha estat el mandat més llarg de la història del club, fregant les dues dècades (1997-2014).

La plantilla de la temporada 1987-88, quan s'aconseguí l'ascens a Tercera Regional.

Un equip de veterans del CF Cubelles l'estiu de 1989. Drets: Morcillo, Antonio, Jesús Grau, Cipri, Gelabert, Tato, Serra, Casas, Joan Rovirosa i Prim. Ajupits: Pineda, Font, López, Panduro, Vidal i José Angel.

(26

Futbolísticament parlant, van haver de passar, doncs, més de vint anys perquè el CF Cubelles tornés a la cobejada Segona Regional.

L'equip mantenia el bloc de futbolistes malgrat que en els darrers anys es va anar produint un relleu generacional capitanejat per joves com Jordi Freixas, Toni Muñoz, Luis Ardila i Isaac Piñero, entre més. Després que l'equip tanqués la temporada 1997-98 amb un nova decepció per no assolir l'ascens, els jugadors van demanar a la directiva que canviés l'horari habitual dels partits de diumenge al migdia a dissabte a la tarda. La mesura va sorgir efecte i la temporada següent el CF Cubelles va completar una temporada espectacular sumant 90 dels 96 punts possibles, acumulant només dues derrotes que, curiosament, van arribar seguides i van donar una mica d'emoció al campionat.

L'ascens, per tant, no es va poder celebrar fins a la penúltima jornada mercès, també, a la gran tasca de la Granada, el seu principal competidor. Fou el 23 de maig de 1999 al camp del Sant Cugat Sesgarrigues, ple d'aficionats cubellencs. Malgrat que el Sant Cugat es trobava a la part baixa de la classificació, l'equip va donar molta guerra

i li va posar molt difícil la victòria al conjunt de Cisco Morcillo. El primer gol blau va arribar a la primera meitat mercès a una acció de murri del capità, Rafa. Mentre el porter local col·locava la tanca defensiva després que l'àrbitre assenyalés una falta un pèl allunyada, en Rafa va xutar directe aprofitant que ningú no havia demanat distància. L'apoteosi va arribar a les acaballes del matx, quan el sempre resolutiu Luis Ardila va aprofitar una jugada a dins de l'àrea per anotar el

0-2 que suposava el retorn del Cubelles a la Segona Regional.

"L'ambient era molt bo i el camp sempre estava ple, a més els jugadors eren tots de casa, de manera que els seguidors s'identificaven molt amb l'equip", assenyalava en Cisco Morcillo, qui també recorda que en aquella època s'havia de defensar d'algunes crítiques que rebia per ser massa tou amb els futbolistes. "A un jugador que venia d'estar tot el dia treballant a l'obra o on fos, no el podies marti-

Plantilla del CF Cubelles a principi de la sessió 1991-92 (1 de setembre de 1991). Unes setmanes abans el club havia organitzat l'emblemàtic concert de Sau.

Partit de veterans en la Festa Major de 1995. Eduard Manchón, capità del Barça, amb Pere Gelabert, Salvador Casas i l'àrbitre vilanoví Molina.

ritzar amb molt de treball físic o conceptes tàctics. No es cobrava i sovint s'havia de combinar la mà dura amb la màniga ampla. Els mateixos jugadors, però, eren molt conscients del que ens jugàvem i sabien regular-se perfectament", afegeix el *míster*.

La temporada del retorn a la Segona Regional (1999-00) va ser brillant i, per

moments, es va pensar en què el CF Cubelles podia ser un seriós aspirant a guanyar la lliga o, si més no, disputar la promoció d'ascens. Una plaga de lesions al tram final del campionat va impedir, tanmateix, que l'equip acabés entre els dos primers i va tancar l'any, això sí, en una excel·lent tercera posició.

Amb alguns retocs a la plantilla, l'am-

bient seguia sent força bo i la comunió que existia al vestidor també es reflectia a dins del camp. L'equip va demostrar que els resultats de la temporada de l'ascens no havien estat una casualitat i, quatre temporades després, assolia l'èxit esportiu més important de la seva història: el salt a la Primera Regional. Fou en l'exercici 2002-03 i l'equip va ascendir directament després de ser el millor segon dels grups de Barcelona. La plantilla que va guanyar el partit definitiu a Torrelles de Foix estava integrada per Jaume Poch i José Javier a la porteria, i Isaac Piñero, Joan Marco, Iván Ojeda, Santi Alves, Dani Font, Cristian, Iván Martínez, Emilio, Fortu Osuna, Rafa, Luis Ardila, Javi Ortiz, Óscar Piñero, Àngel Llerena, Toni Muñoz i Jordi Freixas. Al costat d'en Cisco Morcillo com a entrenador hi havia Manel Milà, segon tècnic; Juan José Moreno, delegat, i Albert *Pitxurri*, massatgista. La temporada següent suposava tot un repte per al club. La plantilla pràcticament no es va modificar i els jugadors

El combinat format per veterans i el primer equip del Cubelles que s'enfrontà als veterans del Barça (1995).

El primer equip va conservar durant força temporades un mateix bloc de jugadors, majoritàriament del poble i molt implicats amb el club (primera meitat dels anys noranta).

van donar la cara enfront rivals amb molta més experiència i pressupost. A final de temporada, l'equip va acabar tretzè i va mantenir còmodament la categoria. L'any esportiu, però, va acabar de forma amarga atès que va ser l'última d'en Cisco Morcillo al capdavant de l'equip. Després de setze anys, diverses desavinences amb part de la directiva culminaven amb la sortida de qui havia estat, estadística en mà, el millor entrenador de la història del CF Cubelles.

Canvi d'època: Delfi Ferreres

El canvi d'entrenador no li va provar al Cubelles, que aquella mateixa temporada 2004-05 va veure com marxava la pràctica totalitat de la plantilla i, a sobre, perdia la categoria en acabar en penúltima posició. Els resultats no arribaven i es varen produir canvis a la banqueta, que malauradament no permetrien capgirar la situació. La inestabilitat es va allargar un parell de temporades més arribant a patir, fins i tot, per la permanència a la Segona Territorial la temporada 2006-07. Fou durant aquesta època que arribaria al club un altre entrenador que marcaria una autèntica època: Delfi Ferreres.

Nascut a la Galera (Montsià), Ferreres s'havia instal·lat a Cubelles a començaments de segle per motius laborals. Llicenciat en INEF, va entrar al club com a preparador físic fins que la mala ratxa de l'equip va propiciar que es fes càrrec de la banqueta blava. Després de salvar la categoria de la mà d'en Josep Serra, un cop Pedro Páez va ser destituït, el president José Án-

gel Llerena va decidir que el galerenc es fes càrrec de l'equip la temporada següent. La seva primera experiència com a responsable total de l'equip va portar el Cubelles a lluitar per l'ascens de categoria, assolint la tercera posició. La temporada següent, 2008-09, novament es va acabar darrere dels dos primers classificats i tot feia preveure que el club podia somiar novament

equips igualats a punts, el tram final de la lliga va ser trepidant.

Un dels moments més recordats fou, se'ns dubte, el penúltim partit de campionat, disputat al camp del Masquefa. Els minuts passaven i el marcador seguia amb empat a zero. A vint minuts per al final, però, els locals van aprofitar una contra i van anotar un gol que li posava l'ascens directe al

Els jugadors del Cubelles en plena eufòria després d'assolir l'ascens a Segona Territorial al camp del Sant Cugat Sesgarrigues, el juny de 1999.

amb l'ascens a la Primera Territorial. I així va ser. Amb una plantilla que combinava joventut i experiència i on destacaven noms com el de Francesc Medina, Adrià Robert, Dan Real, Javi Ortiz, Gerard Bernal, Luismi López i els germans Serra, entre d'altres, l'equip va completar una temporada per emmarcar i assolir l'ascens de ca-

tegoria en proclamar-se campió de lliga, empatat a punts amb el Moja però amb millor gol *average* particular.

A l'anada, al camp dels altpenedesencs, els cubellencs van perdre per la mínima mentre que a la tornada, en un dels millors partits de la temporada, el Cubelles va derrotar el seu gran rival per un clar 4-1. Amb els dos

Dos terrenys de joc en cinquanta anys

Inauguració del camp del Poliesportiu (1977), amb el president, Lluís Pineda; el capità, Torrents; l'àrbitre; el tinent d'alcalde, Josep Pons; l'encarregada de fer la sacada d'honor i el capità de l'Espanyol, Puigmarín.

Al llarg de la seva història, el CF Cubelles ha tingut dos terrenys de joc. El primer estava situat a la zona de la Pallissa, encara que popularment se'l coneixia més com "el camp de l'altra banda de la riera". Va ser inaugurat el 23 d'abril de 1967 en un partit corresponent al I Torneig Mediterrani contra el Banyeres. El dia abans, els jugadors del Cubelles i diversos directius i afeccionats, encara van haver d'anar traient herba i pedres per tal que quedés en condicions per l'endemà.

En federar-se el club l'estiu d'aquell any, a la banda cen-

tral del cantó nord es va fer una modesta construcció amb vestuaris per a l'equip local i visitant, respectivament, i per a l'àrbitre. Només hi havia una dutxa per vestir, amb els problemes que això comportava, i l'aigua, sempre freda, provenia d'un pou que el club va obrir aleshores i que, a través d'una bomba, abastia els dipòsits. Els vestidors no tenien lavabos i els jugadors havien de fer les seves necessitats en les vinyes adjacents. Al cantó oposat s'hi va situar una minúscula tribuna que els dirigents gairebé mai ocupaven ja que s'estimaven més estar a l'altra banda, és a dir, a prop dels vestidors. Al voltant del camp s'hi va col·locar una tanca. L'entrada estava situada a la banda propera a la carretera, i l'espai que quedava entre aquesta i l'accés al recinte servia d'aparcament. Al costat del camí que mena a la Millera, a la part oposada als vestidors, també hi aparcaven vehicles. Per assistir als partits s'havia de comprar entrada, excepte els socis, i per evitar que les pilotes anessin a la carretera i, al mateix temps, tenir més controlat l'accés, es va instal·lar un canyissar. Just després d'entrar, a l'esquerra, s'hi va situar un senzill bar, bàsicament amb elements de fusta, que també donava uns bons ingressos al club.

Aquest camp no va disposar d'enllumenat elèctric fins al 1970, raó per la qual els jugadors havien d'entrenar en un altre lloc. Ho feien ni més ni menys que en terreny asfaltat: a la plaça del Mar (llavors plaça de Juan de Salazar) i, en ocasions, al carrer del Molí de Baix. Els jugadors es canviaven i es dutxaven a la casa del directiu Juan Antonio Mateo.

El CF Cubelles actuà en aquest camp fins a la temporada 1976-77. A continuació va passar al camp del Poliesportiu, de dimensions molt més grans que l'altre, on segueix actualment. La primera vegada que hi va jugar va ser el 14 d'agost de 1977 en partit de Festa Major contra l'amateur del RCD Espanyol. L'any 1980 el camp fou batejat amb el nom de l'antic directiu Josep Pons Ventura, aleshores ja traspasat. Els vestidors d'aquest terreny estaven situats a sota la tribuna fins que l'estiu del 2005 se'n van construir uns de nous i molt més amplis, a la banda nord del camp, a l'esquerra de l'entrada. La graderia, que estava molt malmesa l'any 2004, va ser totalment renovada el 2006. El camp disposa de gespa artificial, estrenada oficialment el 28 de març de 2009.

Val a dir que el local social, que en fundar-se el club estava a la Societat L'Aliança, en el moment de federar-se va passar a ser a l'Hostal del Foix, lloc on s'hi va mantenir fins que l'equip va passar a jugar al Poliesportiu.

Maria Pons, vídua de Josep Pons Ventura, descobrint la placa en homenatge pòstum al seu marit. 'acompanya l'alcalde, Lluís Pineda (1980).

Els jugadors del Capellades fan el passadís d'honor al Cubelles, campió de Tercera Territorial 1998-99.

Cubelles bastant coll amunt. Menys de cinc minuts després, però, el seu davanter Francesc Medina va agafar una pilota a l'esquerre de l'atac visitant i va empalar un fort xut amb la seva cama esquerra que suposà l'empat a un. Esperonats per la ràpida reacció al gol local, els cubellencs es van abocar a la porteria del Masquefa, tot i que sense que arribés el gol de la victòria. A l'últim minut del partit, una jugada per banda dreta del Cubelles va acabar amb un potent xut d'un davanter blau que un defensa va rebutjar amb les mans. El penal va ser transformat per Francesc Medina, qui va embutxacar així mitja lliga per als homes de Delfi Ferreres.

Arribats a la darrera jornada, el 29 de maig de 2010, els cubellencs depe-

nien de si mateixos i només havien de guanyar el Piera per no haver d'estar pendents del marcador del Moja, que s'enfrontava al Sant Pere Molanta. Els blaus no s'ho van pensar dues vegades i van posar setge des del primer minut a la porteria visitant, que durant mitja hora va ser capaç d'aturar els embats locals. La resistència pie-renca, però, va cedir quan una jugada molt ben trenada des de l'esquerra va acabar amb una centrada al punt de penal que Gerard va introduir al fons de la xarxa amb una immaculada rematada de cap. Després del primer gol local, el Cubelles només va haver de patir en un llançament de falta que el porter dels blaus va aconseguir rebutjar en una gran estirada. A partir d'aquí, el domini ja fou total dels

homes de Delfi Ferreres i finalment, enmig d'una gran expectació, l'equip va aconseguir l'ascens novament a la Primera Territorial després de vèncer per 4-2 amb gols de Gerard, Francesc, Dan i, novament, Francesc Medina.

La temporada següent fou també força especial per als cubellencs. La Federació Catalana de Futbol va decidir que a partir de l'any següent estructuraria les categories i eliminaria la denominació de Territorial a les seves divisions. Es va optar per suprimir la Preferent i les lligues passarien a dividir-se en Primera, Segona, Tercera i Quarta Catalana. Per poder classificar-se dins de la Segona Catalana, l'equip havia d'acabar entre els nou primers de la Primera Territorial, fita a l'abast de la plantilla cubellenca malgrat ser un recent ascendit. Dit i fet, el Cubelles, amb Delfi Ferreres al capdavant, no va fallar i, tot i la igualtat del campionat, va tancar la lliga en vuitena posició i amb la classificació a la Segona Catalana a la butxaca.

En acabar la temporada, però, l'home dels darrers anys d'èxits, Delfi Ferreres, va decidir donar per closa la seva etapa a la banqueta blava després de quatre anys en entendre que s'havia tancat un cicle i, sobretot, pel seu desig de dirigir equips de categoria superior, que d'ofertes no li faltaven. Després de la seva sortida del Cubelles, Ferreres va entrenar el FC Vilafranca a Tercera Divisió, i el CF Vilanova i la UE Rapitenca, a Primera

Plantilla del CF Cubelles amb el cos tècnic i directius després d'haver aconseguit l'ascens a Segona Territorial (1999).

Un equip del CF Cubelles dels anys 90, amb Ciscu Morcillo un any més d'entrenador, acompanyat d'Óscar Garcia (segon entrenador).

A començaments de segle el Cubelles va fer diverses estades de pretemporada a Rialp.

Un concert per recordar: Sau

Al CF Cubelles algú va tenir l'arriscada idea de contractar el grup musical Sau amb motiu de la Festa Major de 1991, tot plegat amb l'objectiu d'aconseguir uns ingressos extres que ajudessin a la sempre malmesa economia de l'entitat. La directiva, encapçalada per Francisco Panduro i ben secundada per la resta de membres del primer equip, aficionats i familiars, es va llençar a la piscina i va lligar l'actuació de Sau per uns 24.000 euros de l'època. I no es tractava d'un concert qualsevol, sinó del número 100 de la seva gira Quina nit. Aquell 10 d'agost també s'inaugurava la discoteca Maduk, de manera que els assistents al concert, a més, podien anar després al local amb la mateixa entrada. Jugadors i directiva es van encarregar de promocionar l'actuació i de tota la logística necessària, com la publicitat i enganxar cartells per tot arreu.

Els nervis eren a flor de pell ja que es jugaven molts calers i, en cas de punxada, tots els implicats haguessin hagut de respondre amb el seu patrimoni atès que el club no disposava, ni de lluny, d'aquesta quantitat. Per acabar de donar bombo al concert de Sau, l'organització va gaudir de la col·laboració de la Cadena 100 i del seu locutor estrella, Albert Malla, que posteriorment va emetre una entrevista a Pep Sala i Carles Sabater des de la mateixa discoteca, plena a vessar i que en un primer moment va perillar davant la inicial negativa dels seus propietaris, que ja tenien prou gent al recinte i no donaven a l'abast.

Per acabar-ho d'adobar, poca estona abans que s'obriessin les portes va caure un fort xàfec que va enfangar els accessos al pavelló del Poliesportiu. El que hauria pogut ser un seriós entrebanc per a la celebració del concert es va convertir, paradoxalment, en la darrera empena perquè l'esdeveniment fos tot un èxit. El mateix dia també hi havia programat un concert de Loquillo a Calafell, però a l'aire lliure, de manera que la pluja va obligar a suspendre l'actuació i molta de la gent que havia d'assistir-hi va optar per desplaçar-se fins a Cubelles. "Va venir gent de tot Catalunya i es van superar totes les expectatives", recorda Ciscu Morcillo, qui reconeix, alhora, un pèl d'inconsciència. "Sincerament, no sé si ara ens atreviríem, ja que eren molts diners i ens hi jugàvem molt", sentència.

Després de descomptar el pagament al grup, la part de l'SGAE i el preu de la publicitat contractada, es van obtenir uns 5.000 euros de benefici que van servir, fonamentalment, per pagar botes per als jugadors, fer una estada a Puigcerdà i organitzar diversos sopars de germanor. Per cert, que només uns dies després del concert de Sau, el club també va gestionar la barra de l'actuació d'Els Pets, que l'Ajuntament va organitzar per la Festa Major. "Era una època en què estàvem molt units i l'ambient era excel·lent. Fèiem festes on els jugadors desfilaven en roba interior, anàvem de viatge a Alacant o Benidorm i alguns diumenges al matí, quan havíem jugat dissabte i els nanos tornaven de farra, em despertaven perquè els fes xocolata amb xurros o bé me'ls trobava a la piscina de casa", rememora Morcillo.

Anys abans, durant la dècada dels 70, una de les persones que va exercir de tresorer al club, Jordi Font Vila, recorda que l'entitat sempre anava justa de diners i que s'havia de ser molt curós amb les despeses. "Un any però, recordo que vam fer loteria i va tocar el reintegrament. Com que era una quantitat petita, molta gent no va anar a cobrar i els diners van quedar per al club. Va ser de les poques vegades que vam poder anar una mica més alegres...", afirma Font. Loteria i música, dos recursos tan vàlids com qualsevol altre per mantenir ben viva la flama del futbol a la vila. Per cert, que al Youtube es pot veure un vídeo de l'actuació de Sau aquell 10 d'agost de 1991 a benefici del CF Cubelles.

Catalana. L'any del cinquantenari el passarà a Puerto Rico, on entrena a Primera Divisió i és el màxim responsable tècnic del Bayamón FC mitjançant la DV7 Soccer Academy, de l'exblaugrana David Villa.

Cinquantenari: nou impuls

Delfi Ferreres va ser substituït en el càrrec d'entrenador per Christian García, un jove tècnic molt vinculat al futbol formatiu del club mitjançant el projecte CIDARF (Centre d'Investigació i Desenvolupament de l'Alt Rendiment al Futbol) i l'escola d'entrenadors de Catalunya. Tot i gaudir d'una de les millors plantilles de la història del club i de la categoria, i malgrat el gens dissimulat objectiu d'assaltar la Primera Catalana a mitjà termini, el nou entrenador no va ser capaç de

traslladar al camp els seus vastos coneixements teòrics i l'equip va situar-se al llindar del descens durant els tres anys en què jugà a la Segona Catalana. La primera temporada, tot i un inici força esperançador, finalment el Cubelles va acabar a la dotzena posició. El següent any, la plantilla va donar la cara i, encara que l'objectiu era un altre de ben diferent, l'equip va mantenir una mica més còmodament la categoria en finalitzar en desena posició.

El *feeling* amb alguns dels jugadors més emblemàtics del club no era el desitjable i homes com Francesc, Adri, Gerard i Ortiz van acabar abandonant el Cubelles. Aquesta vegada no hi va haver miracle i la mala dinàmica dels darrers anys va acabar desembocant en el descens de categoria una jornada abans

d'acabar la lliga. Com que els resultats no acompanyaven, el club va decidir destituir Christian García i substituir-lo per Josep Piñol, home experimentat i que dirigia un dels equips de la base del Cubelles. Els jugadors, però, es van rebel·lar i la junta va haver de fer marxa enrere fins que, setmanes més tard, finalment va fer efectiva la marxa de García i va donar els comandaments de l'equip a Juanma Murlà.

El tècnic vilanoví va fer una gran tasca durant el tram en què va dirigir l'equip a Segona però, finalment, no va ser a temps de salvar la categoria i el club va descendir a la Tercera Catalana (2013-14).

La bona feina de Murlà, tot i no obrar el miracle de la permanència, li va servir per continuar al capda-

Plantilla de l'ascens a Primera Territorial, el 27 de maig de 2003.

vant de la banqueta blava i preparar una temporada en què l'objectiu de l'equip passava per lluitar per l'ascens. Malauradament, l'inici va ser força irregular i un seguit de derrotes al començament de lliga va deixar pràcticament sense opcions els cubellencs. Ben aviat, el mes de novembre de 2014, Murlà va presentar la seva dimissió i fou substituït per Sergio Pérez Pavón, home experimentat i que havia entrenat, entre d'altres, Piera, Riudebitlles i Sant Esteve Sesrovires. Els nous mètodes i la forta personalitat del nou *mís-ter* va fer reviscolar la plantilla que, malgrat tot, ja no seria a temps de lluitar per l'ascens i acabaria la lliga en sisena posició.

Pérez Pavón es va guanyar, doncs, el dret a seguir dirigint el Cubelles

i, fins i tot, va començar a planificar la temporada següent i la confecció de l'equip. Motius laborals, però, el varen portar a renunciar al càrrec i el club va apostar per Javi López Llata, estiuenc cubellenc des de petit i vinculat al futbol professional en haver estat preparador físic del RCD Espanyol i del Monarcas Moreira i l'Amèrica, tots dos de la primera divisió de Mèxic. Sota la seva batuta, l'equip va fer una gran primera volta i va aconseguir sumar molts punts als darrers instants dels matxs mercès a la seva gran condició física. Els cubellencs van acabar la primera volta en segona posició però diverses lesions i una certa desmotivació en alguns jugadors clau va fer que l'equip es desenganxés de les places d'ascens al tram final de lliga i acabés la tem-

porada en cinquena posició. Acabat l'exercici, López Llata va optar per no seguir i el club tornava a canviar d'entrenador, Xavi Vilagut, el sisè en quatre temporades.

La primera experiència de Vilagut al capdavant del Cubelles cal valorar-la com de transició, en ser el seu primer any com a entrenador amateur i, sobretot, atesos els nombrosos canvis que patí la plantilla, tot i tramitar una trentena de fitxes. Vilagut, acompanyat d'Albert Pérez i Òscar Pons, va aconseguir dotar de personalitat l'equip amb un joc fonamentat en la possessió de la pilota i el control del partit i, malgrat quedar desenganxat de les places d'ascens ja al Nadal, va aconseguir anar de menys a més i cloure l'any esportiu en una meritòria sisena posició.

Enguany, atesa la importància de la temporada, la plantilla s'ha reforçat amb una sèrie de jugadors sortits del planter del Cubelles i alguna incorporació de força nivell, que s'afegeixen als juvenils que pugen de categoria i que fan de l'equip un dels favorit a lluitar per l'ascens, tal com també ha apuntat el president del club, Toni López. A banda del primer equip, actualment, el CF Cubelles gaudeix d'una base en un excel·lent estat de salut que suma uns 330 jugadors i confia que la instal·lació de gespa artificial al camp annex del Poliesportiu permeti fer un salt de qualitat que garanteixi el futur del club no només cinquanta anys més, sinó *in secula seculorum*.

Temporada 2009-10, el CF Cubelles torna a la 1a Territorial. Drets: Rubén, Lolo, Quique, Francesc, Sergi, Dan, Franc, Ricky, Xavi, Bubu, Alberto, José Ángel (president), Ferran i Delfi (entrenador). Ajupits: Campos (massatgista), José Luis (delegat), Óscar, Vives, Aleix, Javi, Gerard, Gonzalo, Jesús i Luismi.

Fons documental i agraïments

Bibliografia

GARCIA Izquierdo, Lolo: Del verd i carbassa al blau. 40 anys de la fundació del CF Cubelles (1967-2007). Ajuntament de Cubelles i Grup d'Estudis Cubellencs Amics del Castell, 2007.

MARTÍNEZ, Xavier; VIDAL, Joan: Els anys de la postguerra i l'auge turístic a Cubelles (1939-1970). De la repressió a l'especulació. Ajuntament de Cubelles, 2009.

PINEDA, Antoni; VIDAL, Joan; FONOLL, Núria; MARTÍNEZ, Xavier; PUIG ROVIRA, Francesc Xavier: Història gràfica de Cubelles (1970-2000). Grup d'Estudis Cubellencs Amics del Castell, 2001.

Arxius

Arxiu Nacional de Catalunya (Fons de la Federació Catalana de Futbol).

Arxiu Ràdio Cubelles.

Arxiu Canal Blau.

Arxiu Departament Comunicació Ajuntament de Cubelles.

Arxiu particular de Joan Vidal.

(34

Hemeroteca

L'Atzavara.

Barcelona Deportiva.

El Full de Cubelles.

El Mundo Deportivo.

Villanueva y Geltrú.

Fotografies

Fons Antoni Pineda.

Montse Torrado.

Col·leccions de Pere Gelabert, Antonio López, Lluís Pineda i Francisco Morcillo.

CF Cubelles.

Agraïments

Manuel Campos, Dani Font, Jordi Font, Pere Gelabert, Joan Imbernon, Antonio López Martos, José Manuel Martínez, Juan Antonio Mateo, Francisco Morcillo, Antoni Pineda, Lluís Pineda i Narcís Pineda.

Portada

Joan Imbernon, Salvador Fonoll i Pere Gelabert van rebre un homenatge el 15 d'agost de 1967, en el partit de Festa Major (Fons Antoni Pineda).

Ajuntament de Cubelles

GEC Amics del Castell

Agost 2017